

Teksten rouwprentjes

1.

Stil is hij/zij door het leven gegaan.
Stil is hij/zij in de Heer ontslapen.
Zijn/Haar geluk heeft hij/zij altijd
gevonden in de stilte.
Dierbare God, neem uw dienaar
bij U in de hemel,
want hij/zij heeft het verdiend hier op aarde.

2.

Ik ben de verrijzenis en het leven.
Wie in mij gelooft, zelfs na zijn dood, zal leven ;
en wie leeft en in mij gelooft, zal nooit sterven.

Sint Joan, XI

3.

Hij/Zij is uit het leven verdwenen
maar niet uit ons leven.
Zou men hem/haar dood wanen
hij/zij die zo levend is in ons hart.

Sint Augustinus

4.

Hij/zij heeft hier op aarde zijn/haar taak volbracht,
Zijn/haar laatste wens vervuld gezien
En in de schoot van De Heer mag hij/zij in vrede rusten.
Wie altijd en in alles zijn plicht vervulde,
heeft de eeuwigheid niet te vrezen.
Zo vallen ook hem/haar de zaligheid ten deel

5.

Heer, Gij hebt mij geroepen,
Zie, hier ben ik !

Sam 3-5

6.

Degene die Mij wil volgen moet afstand doen van zichzelf,
zijn kruis opnemen en achter mij komen.

Math.XVI

7.

Aan allen die ik liefhad,
U was mijn vreugde en troost.
Ik dank U voor al de liefde en zorgen
waarmee gij mij omringd hebt.

8.

De dood heeft hem/haar ons ontnomen.
Hij/Zij was een goed mens, eerlijk, oprecht en goedhartig.
Wij zullen hem/haar nooit vergeten.

9.

Je was een zonnetje in ons huis,
een gelukkig kind, een zingende engel,
die ons hart vulde met vreugde.
Tot op de dag de toekomst verleden werd.
Er rest ons nog enkel een beeld,
gegrift in ons hart, een beeld,
van een gelukkig kind, een engel,
met in de hand een pinksterbloem.

10.

De dagen dat wij je handen
nog konden vatten voelden wij
de warmte van je harte
ons hart betreden.
Nu dat wij je handen zoeken
en niet meer vinden, weten wij
dat de hemel met ons went,
en onze harten, onder de last van pijn,
breken door de droefheid.

11.

In je engelengelaat, een paar onschuldige,
onbevangen parels van ogen, die ons
nooit meer zullen kunnen aankijken.
Je ging naar de andere zijde,
een beter bestaan tegemoet.
Je onaangeroerde speelgoed,
Een pop die meewarig de lege plaats
naast haar bekijkt,
Zijn voor ons de getuigenis dat je veel te vroeg uit ons
leven bent verdwenen.

12.

Zoals een dartele vlinder die fladdert
van bloem tot bloem, zo danste je
op de knieën van mama en papa,
genieten van een immense ouderliefde.

13.

Terwijl je stil en zonder één klacht vocht
tegen een ziekte, die jarenlang roofbouw pleegde
op je geest en je lichaam,
vond je nog de bewonderenswaardige moed om zo lang
als mogelijk voor je gezin te zorgen.
Deze ongelijke strijd verloor je uiteindelijk.
Wij zullen je altijd herinneren
als een vriend(in) en toeverlaat
voor allen die je dierbaar waren.
Dank voor alles.
Rust in vrede, je hebt het verdiend.

14.

Ik schreef je naam in het zand
maar toen kwam de zee
spoelde alles weg
en het werd nacht

Ik schreef je naam in de sneeuw
maar toen kwam de zon
smolt alles weg
en weer kwam de nacht

Ik schreef je naam in mijn hart
en noch de zee, noch de zon
krijgen het daar nog weg
het blijft nu dag

15.

Als ik voor jou die mens mag zijn
die luisteren kan
naar alles wat je drukt,
naar alles wat je draagt...

Als ik voor jou die mens mag zijn
die zwijgen kan
wanneer een woord teveel is,
wanneer alleen de stilte zegt
wat niet te zeggen is...

Als ik voor jou die mens mag zijn
door jou geroepen,
door jou gevraagd,
omdat het echt niet verder kon...

Als ik voor jou die mens mag zijn
die op het juiste ogenblik
jouw huis betreedt,
wanneer je bang geworden bent
voor 't donker om je heen...

dan dank ik je voor het vertrouwen in mij.

16.
Rust nu maar uit,
Je hebt je strijd gestreden,
Je hebt het dapper gedaan.

Wie kan begrijpen
hoe je hebt geleden,
wie kan voelen
wat je hebt doorstaan.

Sterven doe je niet ineens
maar af en toe een beetje,
en alle beetjes die je stierf
't is vreemd, maar die vergeet je.

Het is je dikwijls zelf ontgaan, je zegt :
Ik ben wat moe,
maar op een keer ben je
aan je laatste beetje toe.

17.
Ik heb jouw naam in het zand geschreven
maar golven hebben die uitgeveegd.

Ik heb jouw naam in de bomen gegrift
maar de schors is er afgevallen.

Ik heb jouw naam in het marmer gegrift
maar de steen is gebroken.

Ik heb jouw naam in mijn hart geborgen
En de tijd heeft die bewaard.

18.
Als je van iemand houdt
en je bent van hem gescheiden
kan niets de leegte van zijn afwezigheid vullen.
Je moet dat niet proberen,
je moet eenvoudig aanvaard en volharden.
Het klinkt erg hard
maar het is ook een grote troost,
want zolang de leegte ook werkelijk leeg blijft,
blijf je daardoor met elkaar verbonden.

Het is fout te zeggen : God vult die leegte.
Hij vult haar helemaal niet, integendeel.
Hij houdt ze leeg en helpt ons zo
De vroegere gemeenschap
met elkaar te bewaren,
zij het ook in pijn.

Hoe mooier en rijker de herinneringen,
Hoe moeilijker de scheiding

19.
Afscheid nemen
is met zachte vingers
wat voorbij is dichtdoen en verpakken
in de gedachten der herinnering...

Afscheid nemen
Is met dankbare handen weemoedig meedragen
Al wat waard is niet te vergeten...

Is moeizaam de draad losmaken
en uit het spinrag der belevissen loskomen
en achterlaten
en niet kunnen vergeten...

Leven is vanaf de geboorte
Voortdurend afscheid nemen.
Loshaken om voort te gaan
Zichzelf verliezen om zich te vinden
Het risico nemen van de graankorrel
Om vruchten voor te brengen.

Afscheid nemen is het moeilijkste van het leven.
Men leert het nooit.

20.
De laatste dag van mijn leven
als de zon voorgoed is ondergegaan
en ik moet binnentreden
en in de nacht van de dood
wil ik zeggen :
al kan ik niet meer spreken :

Alles is goed.
Alles is in orde nu.
Ik ben niet dood.
Ik ben gewoon naar de andere oever.
Het leven verandert,
het wordt ruimer, voller, inniger
geen begrenzing en geen beperking meer,
geen duisternis en geen droefheid meer.
Er is alleen die eeuwige levensstroom,
waarin ik zacht en zalig onderga.

Alles wordt 'licht'.
Alles wordt 'liefde'.
De aarde kan mij geen pijn meer doen.
In God zijn alle wensen vervuld.
Ik kan alleen maar dankbaar zijn.
Mijn geluk is volkomen.

21.
Voor een dag van morgen.
Wanneer ik morgen doodga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
die in de bomen klimt
of uit de takken valt,
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan een kind,
Dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
Misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen,
vertel het aan de stad,
hoe lief ik je had.
Maar zeg het aan geen mens.
Ze zouden je niet geloven.
Ze zouden niet willen geloven dat
Alleen maar een man alleen maar een vrouw,
Dat een mens een mens zo liefhad als ik jou.

Hans Andreus

22.
Ween niet
De dood is niets.
Ik ben slechts naar de andere kant.
Ik ben mezelf, jij bent jezelf.
Wat we voor elkaar waren, zijn we nog altijd.
Noem me zoals je me steeds genoemd hebt.
Spreek tegen me zoals weleer, op dezelfde toon, niet
plechtig, niet triest.
Lach om wat ons samen heeft doen lachen.
Denk aan mij, bid met mij.
Spreek mijn naam uit thuis, zoals je altijd gedaan hebt,
zonder hem te benadrukken, zonder zweem van
droefheid.
Het leven is wat het altijd is geweest.
De draad is niet gebroken.
Waarom zou ik uit je gedachten zijn ?
Omdat je mij niet meer ziet ?
Nee, ik ben niet ver, juist aan de andere kant van de weg.
Zie je, alles is goed.
Je zult mijn hart opnieuw ontdekken en er de tederheid
terugvinden.
Dus droog je tranen en ween niet,
Als je van me houdt.